

Afasie Besproken – 21 oktober 2023

Om 10 uur stond onze gastvrouw Chesna iedereen op te wachten in de feestzaal “t fonteintje” aan de Brusselsesteenweg te Asse.

Met 29 man hadden we een mooi groepje, maar het mochten er meer geweest zijn. Op de middag was er wel wat verloop: een paar (jonge) mensen moesten naar huis (kinderen hé) terwijl er in de namiddag nog een vijftal bij kwamen.

Na de begroeting door Chesna nam onze voorzitter Kenny, het woord om iedereen een aangename en leerrijke dag toe te wensen.

Kathleen Krekels gaf ons eerst aan de hand van een powerpoint presentatie, een mooi afgelijnde uiteenzetting over het boek dat ze samen met Hannelore Thijs (illustraties) maakte over het herseninfarct en de daaropvolgende afasie van haar vader. Het boek draagt de titel: “De Storm van Opa Pol” met als ondertitel: “ook zonder woorden kan je iemand zijn”. Zij wil met de illustraties aan de (klein)kinderen duidelijk maken waarom hun opa zo

anders was dan andere opa’s, waarom hij de juiste woorden niet kon vinden. Tekeningen zeggen soms meer dan woorden. Er waren direct wel een aantal mensen die wat graag het boek aankochten.

De volgende powerpoint presentatie kwam van Dorien Vandendorre, docente aan de Thomas More Hogeschool. Zij gaf ons aan hoe ze haar studenten met afasie laat kennismaken. Haar eerste slide gaf meteen een overzicht.

“Hoe omgaan met mensen met afasie”.

1. Afasie.
2. Impact afasie.
3. Omgaan met afasie.
4. Omgaan met andere uitdagingen.

Elk van deze vier onderdelen werden dan uitvoerig besproken. Dorien maakte er een keurig afgelijnde presentatie van. Interessant hierbij was haar opmerking dat een neuroloog slechts seconden nodig heeft om afasie vast te stellen, dat

een logopediste er een aantal uren mee werkt maar dat een persoon met afasie daar jaren/een leven lang mee geconfronteerd wordt.

Op het einde was er nog even een gedachtewisseling met de aandachtige toehoorders over de vorm waarin mensen over hun taal- en spraakproblemen met de rest van de maatschappij communiceerden. Misschien hadden we meer mensen op dat ogenblik ook eens een deel van hun verhaal moeten laten vertellen, maar ja hoe begin je daaraan? Trouwens, niet iedereen durft dat zomaar.

Dorien nam tijdens de middag nog de tijd om met sommige aanwezigen persoonlijk te spreken, maar ze moest dan vertrekken.

Chesna had op de middag voor belegde broodjes en koffie gezorgd. Ondertussen werden doorlopend foto's van schilderijen/tekeningen van mijn vorig jaar overleden echtgenote, Paula De Ryck, geprojecteerd. En tot verrassing van iedereen lanceerde bezig bijtje, Chesna, haar ruilboekeninitiatief. Ze had zelf een serie boeken meegebracht en alles was rap van eigenaar veranderd. Eens we dit uitgelezen hebben kunnen we de boeken bij een volgende gelegenheid opnieuw doorgeven of in een willekeurige ruilboekenkast in Vlaanderen achterlaten.

Alhoewel er op de middag al eens een babbeltje gedaan werd, was de opstelling in een U-vorm niet zo direct uitnodigend. We waren dan beter tegenover elkaar gaan zitten. Daarna was de U-vorm terug noodzakelijk om de uiteenzettingen tot hun recht te laten komen. Een ietwat kortere middagpauze is in de toekomst wel te overwegen. Voor een halve dag was Chesna niet zo te vinden omdat ze denkt dat personen met afasie, voor een halve dag de verplaatsing niet zullen maken.

Na de middag ging het er een beetje emotioneler aan toe. Nu kwamen persoonlijke getuigenissen aan bod.

Steven, Spillie, Spillebeen mocht de spits afbijten en hij deed dat zeer goed. Eerst vertelde hij ons hoe zijn afasie, na een val gevolgd door een lijnvlucht, ontstaan was. Alhoewel hij soms eens "wijfelde" ... "wijfelen?" ... ah ja (ingefluisterd)... "twijfelde", waardoor duidelijk gemaakt werd dat afasie niet noodzakelijk dramatisch moet zijn – maar wel hinderlijk. Als volleerde showman maakte hij ons, eveneens met een

powerpoint presentatie, duidelijk waarmee hij nu bezig is. Het monteren van filmpjes is daar een belangrijk onderdeel van. Hij heeft wel de gave van het woord... al blijft dat soms eens in de mist hangen. Goed werk Spillie.

Na de welbespraakte Steven was het mijn beurt – bijgestaan door mijn kinderen: Ilse en Dieter. Ik vertelde over het herseninfarct en de daaropvolgende afasie van mijn echtgenote Paula De Ryck, op 14 augustus 1983. Zij bleef door het infarct rechts verlamd met haar hand in een klauw. Dit was zeer hinderlijk maar haar afasie was veel erger. Zij heeft nooit meer kunnen lezen, nooit meer kunnen schrijven en de eerste vier jaar was communicatie bijna onbestaande. Zij leerde in 1987 schilderen en vanaf dan kwam haar eigenwaarde terug, verbeterde ook haar spreken. Een tiental jaar geleden werd ze dement en op 9 oktober 2022 is ze overleden. Mijn verhaal is zwaar – 39 jaar afasie - met een zeer hoopgevende boodschap: zoek een zinvolle bezigheid – schilderen was haar/onze redding. Ik projecteerde ietwat stuntelig, een aantal foto's van haar tekeningen/schilderijen. Ik kon aankondigen dat ik ons verhaal ook in een boek neergeschreven heb. Misschien tegen eind dit jaar of begin volgend jaar komt het op de markt. Titel: "PDR Levenslang ... Afasie".

Chesna bracht dan haar verhaal dat begon op 6 juli 2009. Ook zij had een mooie powerpoint presentatie klaar en ze had dan nog voor iedereen een exemplaar afgedrukt.

Chesna geeft eerst aan dat ze naar spoed gebracht wordt. Nadien volgt een verslag van de logopediste. Chesna oefent zeer hard tijdens de opname in het revalidatiecentrum en er treedt een belangrijke recuperatie op van de taalstoornissen. Ze krijgt vier maanden werkongeschiktheid en mag tot haar grote frustratie, niet meer met de auto rijden. De presentatie zoemt dan in op wat er thuis gebeurt. Ze heeft een blog en een dagboek en een reeks pennenvrienden. Ze mag uiteindelijk terug gaan werken en met de auto rijden. Sommige zaken - meetings, telefoneren – was nog te moeilijk en ook emotioneel bleven er heel wat problemen. In 2012 verschijnt er een artikel over haar in de krant. Haar blog is er nog en ze zegt dat haar boek nog wel eens komt.

Na deze meer geladen namiddag is er voor iedereen nog taart en koffie... en een oproep van Spillie om meer van die dingen te organiseren, want hij vond het wel goed. Halve dagen vindt hij beter, want een hele dag is te vermoeiend voor mensen met afasie.

Wat heb je dat allemaal goed georganiseerd Chesna. Proficiat.

Ook Kenny – onze voorzitter -bijgestaan door Bieke, zijn echtgenote met afasie, heeft de ganse dag aandachtig geluisterd en met de verhalen meegeleefd. Er is nog werk Kenny maar je doet dat goed.

Uw gelegenheidsverslaggever Maurits Ohler

